

LECȚIA 11. SLUJIREA COPIILOR ȘI ADOLESCENȚILOR CU NEVOI SPECIALE

Imaginați-vă cât de strălucitoare trebuie să fi fost lumina pe care Dumnezeu a creat-o în prima zi, separând lumina de întuneric. Contrastul unui prim răsărit îți poate tăia răsuflarea, dacă ne oprim să îl apreciem. Deseori întâlnim același tip de contrast în viețile copiilor cu dizabilități. Profunzimea luptelor pe care le poartă pot face ca cele mai mici succese ale lor să strălucească cu lumină cerească. Și acei dintre noi care suntem norocoși să cunoaștem astfel de copii minunați, experimentăm razele calde ale dragostei lui Dumnezeu care strălucesc prin zâmbetele lor.

Toți copiii ne amintesc că **Dumnezeu este bun**. În Romani 8:28, Dumnezeu promite să împărtășească bunătatea Lui cu noi. Totuși, când Katie s-a născut cu o deficiență neurobiologică, doctorii au spus că va fi cu retard mintal. Dar într-o zi, acest copil a privit pe geamul mașinii și a citit un panou publicitar. Părinții lui Katie i-au dat o carte pe care a citit-o, de asemenea. Curând au descoperit că Katie avea hiperlexie ceea ce înseamnă că avea o abilitate de citire excepțională și de neimaginat, apărută la o vârstă fragedă. În clasa a 4a, Katie, care are sindromul Asperger, a învățat singură japoneza iar Dumnezeu continuă să îi uimească familia cu planul Lui perfect pentru viața ei.

Copiii ne amintesc că **Dumnezeu este credincios**. Cole se temea de cartierul violent în care locuia el și mama sa. Deseori adormea plângând, amintindu-și de băieții care râdeau de el pentru că nu putea umbla. Dar Cole a învățat să se roage pentru oamenii răi și să se încreadă în protecția lui Dumnezeu. A cerut chiar și bisericii să se roage pentru cartierul său, ceea ce i-a determinat pe câțiva membri ai bisericii să îi caute pe acești băieți și să le împărtășească Cuvântul lui Dumnezeu.

Acești copii ne arată că imaginea lui **Dumnezeu e în noi** – nu pe dinafară. Christy a descoperit acest concept când a avut grijă de Elliot într-o tabără. Dizabilitățile lui multiple l-au imobilizat într-un trup infirm, așezat aproape fără mișcare într-un scaun cu rotile. Niciodată nu vorbea, nu făcea contact vizual și nu răspunde atingerilor. La începutul săptămânii, Christy stătea și îl privea pe Elliot, în timp ce ceilalți copii înotau, construiau obiecte și râdeau. Pe la mijlocul săptămânii, se mulțumea să împingă scaunul cu rotile a lui Elliot pe alei liniștite, pe sub copaci, unde îi citea poezii și îi cânta cântece. A ajuns să aprecieze seninătatea timpului petrecut împreună și a fost tristă când a venit momentul să se despartă.

Biblia vorbește despre nevoia noastră de o credință ca a unui copil – o credință ce înconjoară eforturile noastre de „adulti” de a înțelege și a rezolva lucrurile. Slujind copiilor și tinerilor cu nevoi speciale, s-ar putea să fim tentați să contestăm versetul din Romani 8:28. S-ar putea să contestăm chiar și bunătatea și puterea lui Dumnezeu de a face ca lucrurile să lucreze împreună

spre binele unor copii ca și Katie, Cole sau Elliot. Și acesta va fi momentul când copiii cu nevoi speciale vor deveni profesorii tăi!

Vulnerabilitate

Isus a spus: „Și oricine va primi un copil ca acesta în Numele Meu Mă primește pe Mine” (Matei 18:5). Isus a dat mai mult decât o singură învățătură cu privire la copii; El a insistat ca cei tineri, cei slabi și cei vulnerabili sunt oamenii cărora trebuie să le arătăm o atenție deosebită. Pentru că făcând asta, îl cinștim pe Isus. E ușor să îți placă niște copii drăguți și e distractiv să fi în preajma unor copii bine disciplinați. Totuși, nu toți sunt așa. – Joni Eareckson Tada

I. Crescând cu nevoi speciale: Anii primari

Ați auzit spunându-se despre copii că sunt plini de viață și trec ușor peste probleme. Dacă e adevărat, trebuie să fie datorită speranței și minunăției pe care Dumnezeu a pus-o în ei. Copiii ne ajută să vedem gărgărițe pe frunze verzi, ne conving să mergem la o tură cu bicicleta chiar dacă suntem oboșiți și ne amuză cu povești încântătoare și pline de imaginație. Și rugăciunile lor ne fac să zâmbim... chiar și în cea mai grea zi. Dar ce putem spune despre copiii care nu pot vedea sau vorbi sau nu își pot mișca brațele și picioarele? Cum e viața pentru ei?

A. Efectele dizabilităților la copii

În lecția 2 am discutat despre o gamă largă de dizabilități și am identificat câteva caracteristici. Aceste descrieri devin și mai diverse atunci când luăm în considerare vârsta copilului, nivelul de dezvoltare, personalitatea, sănătatea și mediul înconjurător. Copiii mai mici deseori nu sunt conștienți de dizabilitatea lor sau de nevoile speciale ale celorlalți copii. La vârsta școlară însă, diferite feluri de dizabilități devin evidente în câteva din aspectele următoare:

- Hiperactivitate cu scurte momente de nevoie pentru atenție
- Distragere și impulsivitate
- Abilități slabe vizuale sau de mișcare; coordinare limitată a mușchilor
- Schimbări rapide și excesive a stării emoționale și a raționamentelor
- Perceperi greșite cu gândiri și/sau acțiuni repetitive
- Probleme cu interacțiunea socială; comportament neconsecvent și neprevizibil.

Chiar dacă aceste caracteristici pot fi o provocare în special pentru învățătorii și voluntarii de la biserică, există vești bune! Copiii cu nevoi speciale sunt deseori cei mai interesanți de învățat, pentru că mulți dintre ei sunt dornici să facă pe plac și să slujească altora. Ei simt când învățătorilor le pasă cu adevărat și își exprimă cu sinceritate dragostea și aprecierea.

URMĂRIȚI: Înțelegând Autismul Partea 1 (DVD)

Ce ați observat la adulții care interacționau cu acești copii?

Copiii pun întrebări grele cu privire la credință

Toți copiii au probleme. Copiii cu nevoi speciale nu au neapărat mai multe probleme decât ceilalți, dar provocările și experiențele lor sunt unice. Acești copii pot ajunge depresivi din cauza limitărilor și a durerii. Deseori se simt singuri pentru că oamenii nu își fac timp să îi cunoască. Uneori adulții presupun că nu pot să învețe, când de fapt s-ar putea să aibă un IQ mai mare decât cel mediu. Copiii cu dizabilități au nevoie să știe că Isus înțelege sentimentele lor și că îi pasă de probleme lor. Iată 5 întrebări la care ar trebui să fim pregătiți să răspundem. Amintiți-vă că discuțiile trebuie să fie potrivite pentru vârsta și nivelul de înțelegere.

1. Știe Isus când sunt rănit?

Isus a venit pe pământ ca un bebeluș pentru că a dorit să simtă tot ce experimentezi tu. A fost chiar și de vârsta ta odată. Isus știe cum te simți când alții te numesc „șchiop” sau „retardat”. Oamenii l-au numit și pe El „mincinos” și „blasfemiator” (cineva care vorbește împotriva lui Dumnezeu). Isus înțelege durerea ta și pentru că oamenii i-au bătut mâinile și picioarele în cuie pe o cruce și l-au înfipt o suliță între coaste. Isus te va mângâia în momentele grele și se va folosi de tine să îi mângâie pe alții.

2. Dacă Isus mă iubește, de ce nu îmi vindecă dizabilitatea?

Poate că am citit povești în Biblie cum Isus a vindecat oameni. S-a atins de ochii unui orb și a putut vedea. A spus unui om să își ridice patul și să umble și picioarele ologului s-au întărit. Dar Isus nu a vindecat pe toți pe care i-a întâlnit. El știe că oamenii sunt mai mult decât dizabilitatea lor. Când Joni Eareckson Tada a sărit într-un lac la vârsta de 17 ani, și-a fracturat gâtul și coloana vertebrală. Nu a fost ușor pentru Joni să accepte faptul că nu va mai umbla vreodată și nu își va mai folosi mâinile. Totuși, dintr-un cărucior, conduce o organizație mondială. Poate nu ai nevoie de vindecare, pentru că ești mai mult decât dizabilitatea ta. Așa cum a făcut pentru Joni, Isus are un plan pentru întreaga ta viață.

3. E dezamăgit Isus de mine când nu sunt curajos?

Probabil îți dorești să nu mai urmezi vreodată un tratament sau să mai vezi vreun doctor. Poate îți faci griji că va trebui să stai din nou în spital. Isus nu se așteaptă ca tu să fi curajos tot timpul – oricine se mai sperie câteodată. E normal să îți fie teamă de probleme serioase de sănătate. Ajută dacă vorbești cu părinții tăi sau cu doctori despre îngrijorările tale și să pui întrebări. Ai dreptul să știi despre starea ta. Dacă îți este frică, poți oricând să îți suni prietenii și să le ceri să se roage cu tine (Psalm 53:6).

4. *Dacă nu pot face prea multe, mă mai dorește Isus?*

Lui Isus îi pasă mai mult de ceea ce ești decât de ce poți sau nu poți face. Te iubește și îi pasă de ceea ce ești pe dinăuntru. Ești tu sincer și bun? Când cineva își face timp să te ajute, le spui „mulțumesc”? Ești mulțumitor pentru ceea ce ai sau îi invidiezi pe ceilalți? Dizabilitatea ta nu îți dă dreptul să fii nepoliticos sau să te prefaci. Fii dornic să încerci lucruri noi și fă ceea ce ești capabil să faci. Isus așteaptă doar să faci ce poți tu mai bine. Nu te compara cu alții – ci încurajează-i și roagă-te pentru ei.

5. *Isus știe când voi muri?*

Da! Nu doar că știe când vei muri, dar deja ți-a și pregătit un paradis ceresc pentru tine. Într-o zi, toată suferința și tristețea se va sfârși pentru cei care Îl au pe Isus ca Mântuitorul lor. Nu vor mai fi lacrimi și tristețe. În eternitate, *fiecare* copil va avea o minte și un trup perfect și viața va fi mult mai bună decât aici. Atunci vei înțelege lucruri care te tulbură acum. Și partea cea mai bună e că Isus te va primi în Împărăția Sa și îți va arăta Pământul cel Nou. Poți citit despre asta în cartea Apocalipsa.

II. Provocările unice ale tinerilor cu dizabilități

Uneori credem că lucrările cu tinerii sunt cele mai distractive dar știm că adolescenții din ziua de azi sunt o provocare. Printre acești tineri conduși de media, pro-verde și multifuncționali, 13 este noul 16. Sunt cei mai străluciți și mai buni, dar mulți dintre ei au experimentat despărțiri, abuz, droguri, depresii și mâinii. Pentru tinerii cu nevoi speciale, acești ani pot reprezenta de asemenea cele mai mari obstacole. Părinții și tinerii voluntari de la biserică sunt provocați în egală măsură.

Lui Michael, un copil de 14 ani cu autism, îi place să meargă la orele de Școala Duminicală cu clasa a 5a. Unii părinți de preadolescenți spun că e prea mare și insistă să fie mutat, dar mamei lui Michael îi este teamă că acesta să se alătura grupuri de tineri. Pe de altă parte, mama lui Ashley așteaptă ca ea să fie promovată în lucrarea cu tinerii imediat ce va împlini 13 ani. Dar liderii de tineret nu sunt siguri că Ashley se va integra între cei de clasele 7-12, deoarece procesează la un nivel scăzut, din cauza sindromului Down.

CITEȘTE: „Slujind tinerilor cu nevoi speciale”. De Julie M. Keith,

Cine decide unde aparțin adolescenții cu abilități sociale limitate?

Cum pot liderii de tineret să îi iubească și sprijine pe toți tinerii din biserica lor?

A. Labirintul relațional al adolescenței

Călătoria prin „regatul adolescenței” necesită găsirea unei căi de-a lungul unui drum derutant al realităților sociale. Majoritatea tinerilor experimentează tulburări emoționale, dar cei cu dizabilități încearcă din răzputeri să se integreze. Când pot să relaționeze cu prieteni creștini, viețile lor devin mult mai ușoare. Aceștia includ și prieteni adulți precum păstori, învățători și voluntari. Iată câteva moduri în care poți ajuta:

1. Atitudinea ta cu privire la lucrarea cu nevoi speciale este crucială. Comentariile pe care le faci despre tinerii de la biserică au un impact mare! Nu te comporta ca și cum asta e cea mai grea slujire pe care ai făcut-o vreodată. Atitudinea ta va fi contagioasă.
2. Educă liderii de tineret și alți tineri despre nevoile speciale precum și despre talentele și darurile spirituale ale acestora. Încurajează alți adulți și prieteni să investească timp încercând să cunoască punctele tari și slabe ale unui adolescent. Dar fii respectuos – cere întotdeauna permisiunea unui părinte înainte de a discuta dizabilitatea adolescentului cu altcineva.
3. Păstrează o comunicare bună între părinți și liderii de tineret; organizează o întâlnire introductivă sau evenimente speciale pentru familii și voluntari.
4. Folosește interesele participanților pentru a-i asimila în programele de tineret. Unora le place baseball-ul, jocurile pe computer, muzică etc. Hobby-urile pot fi discutate într-un grup mic de tineri înainte ca participanții cu nevoi speciale să fie introduși în grupuri mari de activități.
5. Oferă o perioadă de tranziție flexibilă permițând adolescenților cu nevoi speciale să frecventeze atât departamentele de copii, cât și cele de tineret timp de câteva săptămâni. Presupune că fac ce pot mai bine și nu îi împinge de la spate. Amintește-ți că pentru tinerii fără dizabilități, primirea unor noi colegi cu nevoi speciale s-ar putea să fie o experiență nouă. Încurajează pe toată lumea să nu renunțe.
6. Roagă toate departamentele din biserica ta să aibă toleranță zero pentru un limbaj ofensator cu privire la cei cu dizabilități. Învață tinerii să respingă filmele vulgare precum *Tropic Thunder* unde cuvântul „retardat” este folosit de 17 ori în 5 minute. Postează

versetul din Efeseni 4:29 deasupra intrării: *„Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud.”*

S-ar putea să întrebi: „De ce să fac eu toate astea când liderii noștri de tineret par să nu înțeleagă nevoile speciale?” Asta e ceea ce a gândit și Doug Fields, fost păstor de tineret la biserica Saddleback din South California – până când câțiva copii l-au făcut să se răzgândească.

„Partea cea mai importantă din săptămâna mea în tabără era să stau cu participanții cu nevoi speciale din grupul nostru”, povestește Doug. „Urăsc să vă spun asta, dar voiam să plece. M-am gândit că locurile care le ocupau vor fi luate de alți participanți. Cât mă înșelam! Acești câțiva participanți cu nevoi speciale au avut un impact asupra tuturor din tabără. Zâmbetele lor. Modul lor unic de a comunica. Aprecierea lor pentru lucrurile mărunte. Nu doar că m-am îndrăgostit de ei, dar toți participanții noștri erau atrași și aveau grijă de ei în moduri la care nici nu am visat.”

La fel ca Doug, liderii de tineret de la biserica ta pot învăța cum să îi primească pe tinerii cu nevoi speciale – și să fie mândri să împărtășească povești ca aceasta, a unui tânăr afro-american, Sizwe David Mabowe.

Până la vârsta de 13 ani, Sizwe a depășit mai multe obstacole decât majoritatea copiilor. Când era doar un preșcolar, a fost diagnosticat cu autism și probleme de învățare. În școala primară avea crize constante, abilități de vorbire limitate și probleme de comportament. Dar mulțumită bisericii lui Sizwe, a găsit acceptare și un loc de slujire. În propriile cuvinte, își relatează povestea:

„Când sunt derutat, creierul meu mă doare foarte tare și nu pot răspunde la nimic. Confuzia mă face trist câteodată, dar e minunat când oamenii au răbdare și mă laudă când fac lucrurile bine. Îl iubesc pe Isus. El mi-a dat darul de a mă ruga. Poate nu înțelegi întotdeauna tot ce spun, dar Duhul înțelege și mami întotdeauna strigă „Aleluia” când mă rog. Deseori citesc Biblia pentru tineri și îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a vindecat mintea. Două duminici din lună sunt asistent pentru tineret la grădinițe. Pictăm, jucăm piese, citim Cuvântul lui Dumnezeu și cântăm cântece. Le place să facă modele din hârtie, în special mingi și păsări ale paradisului. Sunt fericit când se bucură să mă vadă. Mai cânt în corul de gospel o dată la 3 luni. Mă bucur foarte mult că Dumnezeu mă protejează și mă ajută să gândesc, să vorbesc și să înțeleg.”

Succesul acestei povești nu este despre modul în care Sizwe a învățat să se adapteze tiparului unei biserici tipice, ci despre cum liderii bisericii lui au înțeles și au făcut schimbările necesare pentru a-i împlini nevoile. Nu s-au mulțumit că el doar să stea într-un colț și să învețe să se comporte „corect”. L-au provocat și l-au laudat atunci când i-a slujit pe alții. Ce face biserica ta pentru a-i include pe tinerii ca Sizwe?

III. Adaptările mici aduc rezultate mari

A. Pregătirea bisericii tale să primească și să lucreze cu toți copiii

Voluntarii ezită de multe ori să lucreze cu copii cu nevoi speciale. Cum îi putem provoca?

Oamenilor le este frică și evită ceea ce nu înțeleg. De aceea familiile afectate de dizabilități se simți deseori izolate. Atunci când recrutezi voluntari, asigură-i că 1) e nevoie să cunoască nevoile unui singur copil, 2) părinții sunt învățători foarte buni, 3) își vor face prieteni noi și 4) pot aduce o familie întreagă la Hristos. Roagă-te cu privire la invitarea voluntarilor și a familiilor cu nevoi speciale la o masă la tine acasă. Părtășia este cheia dărmării zidurilor și transmiterea loialității.

Pat Verbal este manager al planului de studii de dezvoltare, la Institutul Creștin pentru Dizabilități, la Joni and Friends. Scrie și vorbește bazându-se pe o largă educație creștină care include pornirea unor slujiri pentru persoanele cu nevoi speciale în câteva biserici. În lucrarea următoare, Pat oferă idei de ajutor pentru învățătorii și voluntarii care caută să adapteze programele bisericii pentru a întâmpina nevoile unice ale copiilor cu dizabilități.

CITEȘTE: „Sfaturi pentru educarea copiilor, Poti-Face’”, de Pat Verbal, M.A.

Utilizând sfaturile discutate în această lucrare, gândește-te cum ai putea adapta un plan de lecție pentru a istorisi o poveste de Crăciun din Luca 2 unei fete de clasa a III-aa cu distrofie musculară sau unui copil de clasa întâi, cu sindromul Down.

B. Slujirea nevoilor speciale ale fiecărui copil

Copiii au puteri, abilități și stiluri de învățare unice. Scopul unui învățător este să prezinte copiilor Cuvântul lui Dumnezeu în modalități care permit înțelegerea și aplicații în viață, așa că fiecare program trebuie să fie evaluat având în minte abilitățile copiilor. Majoritatea participanților cu nevoi speciale pot să folosească resursele slujirii copiilor cu adaptări minore. James, care are deficiențe de auz, va beneficia de simboluri desenate care ilustrează firul poveștii. O Biblie cu litere mari îi va permite lui Dustin, care are vederea slabă, să participe la citirea Bibliei. Copiii cu dizabilități intelectuale au nevoie de un program, muzică și activități modificate pentru nivelul lor de înțelegere.

IV. Casa și biserica merg mână în mână

O mare parte a slujirii copiilor cu dizabilități implică încurajarea părinților care caută să ofere hrană fizică și emoțională acasă. Începe prin construirea unei relații cu ei ca apoi să putem să îi îndreptăm spre Cuvântul lui Dumnezeu pentru găsirea de răspunsuri prin stagiile naturale ale durerii care vin o dată cu diagnosticarea unui copil cu o dizabilitate. Pentru mulți, grijile și oboseala pot împiedica procesul credinței, dar planul lui Dumnezeu pentru ei e la fel de real ca și planul Lui pentru copiii lor. El vrea ca părinții să crească în credință și să se încreadă mai mult

în EL. Fără aceste lucruri, familiile sunt predispuse la tentațiile lui Satan spre separare sau divorț, ca apoi să dea vina pe Dumnezeu pentru necazurile lor.

Ca și mulți bărbați, Jon Ebersole, Director al Slujirii pe teren la Joni and Friends, a ajuns în noul rol de tată de fiice gemene cu paralizie cerebrală. El ne oferă o privire intimă în inima unui tată și un exemplu emoționant de ceea ce sperăm și ne rugăm pentru fiecare părinte afectat de dizabilitate.

CITEȘTE: „Călătoria unui părinte de la slăbiciune la putere”, de Jon Ebersole.

Cum a putut Jon să găsească planul lui Dumnezeu pentru viața sa?

Este vreun părinte în biserica ta care ar avea nevoie să citească povestea lui Jon în săptămâna aceasta?

A. Întâlnirea cu părinții

Există câțiva pași critici în interacțiunea cu părinții tinerilor cu dizabilități. Nathan Gunn, director zonal la Young Life Syracuse East & Urban, NY, sugerează următorii pași:

1. Înainte de a-ți exprima planurile, întâlnește-te cu fiecare familie pentru a vedea care sunt propriile lor experiențe și vise pentru adolescentul lor.
2. Abordează părinții cu compasiune și o minte deschisă. Fii ca un student ce învață experiențele lor ca familie.
3. Întreabă ce este important să eviți și ce ar fi esențial pentru că adolescentul lor să fie inclus în biserică.
4. Întreabă ce fel de interacțiune socială și mediu de învățare funcționează cel mai bine pentru copilul lor.
5. Întreabă despre programul lor. Care sunt locațiile și timpul care funcționează cel mai bine pentru familia lor?

„De fiecare dată când am avut aceste conversații intime cu familiile”, spune Nathan, „le-am cerut să mă abordeze direct dacă simt că îi dezamăgim în vreun fel pe ei sau pe copilul lor. Dorința noastră este că timpul petrecut de adolescentul lor în grupul nostru să fie o binecuvântare, dar în același timp, nu putem oferi perfecțiune. Scopul este să învățăm de la familii despre viețile și copilul lor și în același timp să deschidem o ușă pentru feedback viitor care ne va ajuta să lucrăm mai bine cu copilul lor.”

V. Ajută colegii de clasă să înțeleagă dizabilitățile

Activitate de conștientizare a dizabilității: „Plimbarea acceptării”

Scoate copiii la o plimbare în jurul clădirii bisericii pentru a vedea dacă va fi ușor sau greu pentru cineva cu dizabilități să ia parte la serviciile bisericii, la cursuri sau alte activități.

Înainte de plimbare discută cu copiii ce cred despre a fi acceptat când merg la școală sau biserică. Subliniază faptul că și oamenii cu dizabilități doresc să fie acceptați, dar câteodată chiar și clădirea sau curtea îi împiedică să facă parte din anumite grupuri.

În „plimbarea acceptării”, ia cu tine un scaun cu roțile dacă este posibil. Cere-le copiilor să caute scări, borduri, drumuri înguste, dealuri abrupte etc. Întreabă-i dacă o persoană în cărucior s-ar putea deplasa pe acolo cu ușurință. Gândeți-vă la locurile unde oamenii ar avea nevoie să meargă, precum parcare, prin ușa din față, către o clasă, la toaletă, la locul de joacă, la cantină, sala de sport sau birou. Când plimbarea e gata, discutați observațiile lor.

„Dumnezeu caută oamenii care vor merge mila de loc în plus, vor face un efort extra și toate acestea într-un spirit smerit și nu mă pot gândi la un loc mai bun unde să slujesc într-un mod altruist decât printre familiile afectate de dizabilități. Așadar, dacă ești un voluntar, mulțumesc!

- Joni Eareckson Tada

Reflecții – Lecția 11

Slujirea copiilor și adolescenților cu nevoi speciale

1. Enumeră câteva trăsături de comportament ale copiilor cu nevoi speciale.
2. Alege una dintre întrebările pe care le au copiii despre credința și scrie un răspuns scriptural.
3. Care au fost câțiva dintre factorii importanți care l-au ajutat pe tânărul Sizwe David Mabowe să își accepte dizabilitățile de învățare?
4. Care sunt câteva din modalitățile prin care îi poți reasigura pe voluntarii care sunt nesiguri cu privire la slujirea copiilor cu nevoi speciale?
5. Discută cele trei stagii prin care l-a condus Dumnezeu pe Jon Ebersole până și-a depășit slăbiciunea ca părinte al unui copil cu dizabilități.
6. Anticipând că vor fi nevoie de ajustări de-a lungul drumului, pentru a fi eficient în lucrarea lui, ce le-a cerut Nathan Gunn părinților copiilor din grupul de tineri?
7. Dacă te-ai oferi voluntar să lucrezi într-o lucrare cu persoane cu nevoi speciale, descrie copiii între care te-ai simți cel mai confortabil să-i slujești.

SLUIJIREA ADOLESCENȚILOR CU NEVOI SPECIALE – de Julie M. Keith

Azi e duminică, o zi de odihnă și o zi în care multe familii din Statele Unite se grăbesc și se agită să se pregătească pentru serviciile de închinare. Unele din aceste familii au copii de diferite vârste și celor cu adolescenți le este foarte familiară luptă pentru a-i motiva să participe la serviciile religioase. Totuși, pentru familia Cline, a căror fiică de 15 ani, Stacia, e cu nevoi speciale, există și mai multe provocări care îi împiedică să participe la programul de biserică și să devină parte a comunității lor.

Obstacolele întâmpinate de familiile care au adolescenți cu nevoi speciale pot fi atât de copleșitoare încât multe dintre aceste familii decid să nu mai încerce să caute un loc de închinare. În unele familii, un părinte stă acasă cu „Stacia” lor și celălalt merge la biserică sau merg împreună cu toții, ca familie, însă ajung târziu și stau undeva în spate, gata să iasă rapid la sfârșitul serviciului. Acesta este nivelul de implicare în comunitatea creștină a multor familii. Provocările zilnice îi împiedică să își dezvolte relații cu alții, pierzând și oportunitatea de a se implica în biserică, studii biblice sau grupuri mici care le-ar hrăni și crește credința.

Pentru aceste familii, provocările nu se opresc la duminică dimineața. Există un baraj zilnic de jonglări de programări, îngrijorări financiare, stres fizic și tensiunea din căsnicia lor. Se luptă cu școlile, pentru a găsi cursurile și locul potrivit pentru copilul lor cu nevoi speciale. Fiecare domeniu de dezvoltare sau tranziție prezintă noi obstacole.

Probleme și provocări de tranziție

Aspectul tranziției este întotdeauna o îngrijorare pentru părinții copiilor cu nevoi speciale. Deseori, părinții nu sunt conștienți de pașii care trebuie să îi urmeze pentru a-și sprijini adolescentul în sistemul de învățământ. Un domeniu specific este trecerea de la Planul Educațional Individual la Planul de Tranziție Individual. Acest plan ar trebui adoptat o dată ce adolescentul a împlinit 14 ani deoarece va sublinia importanța dezvoltării abilităților sociale, pregătirea abilităților de viață și dezvoltarea muncii. Familiile precum Cline au înfruntat provocări de tranziție de la școala primară, la școala generală și în final, la liceu. Odată ce Stacia a început liceul, au apărut multe alte probleme de tranziție, precum:

- Trecerea dintr-o sală de cursuri în alta
- Un nou asistent
- Mai puțină focalizare pe învățare și mai multă concentrare pe abilitățile de viață
- O slujbă sau un program de lucru

- Lărgirea spațiului din abilitățile sociale și abilitatea de a interacționa cu colegii.

Provocarea hormonilor

Sexualitatea este o altă provocare importantă pentru familiile care au adolescenți cu nevoi speciale. Oamenii fac deseori greșeala să presupună că dacă un tânăr are dezvoltarea cognitivă a unui copil de 5 ani, el sau ea nu vor experimenta aceleași sentimente sau hormoni specifici acestor ani de adolescență. Asta nu poate fi mai puțin adevărat. Kathy este o tânără cu sindromul Down. Când era o adolescentă, a început să experimenteze schimbările fizice obișnuite în trupul său. Aceste schimbări au speriat-o și nu știa cum să se descurce cu toate sentimentele și emoțiile. Părinții săi se chinuiau de asemenea, neștiind cum să răspundă. Se temeau că cineva să nu profite de Kathy, deoarece ea era atât de prietenoasă și se încredea ușor în oameni. Kathy, de asemenea, a început să „descopere” băieții și să fie atrasă de ei. Deși părinții ei știau că trebuie să vorbească cu ea despre sex, era și mai greu decât pentru părinții unui adolescent tipic. Acești părinți au nevoie de îndrumare și pregătire pentru cum să vorbească cu adolescenții lor despre schimbările din corpul lor, sexualitate și importanța părților private pe care nimănui nu îi este permis să le atingă. Este un subiect foarte sensibil, dar unul critic datorită statisticilor care indică o rată mare de incidente de abuz al copiilor și adolescenților cu nevoi speciale.

Cum să gândești „în afara cutiei”

Liderii care doresc să slujească în lucrarea cu tineri cu nevoi speciale vor trebui să devină măiestrii în gândirea inovativă, să viseze și să lucreze „în afara cutiei” (expresie engleză: a gândi în afara cutiei=a gândi diferit, neconvențional, dintr-o altă perspectivă). Metodelor tradiționale folosite de biserică și programelor de tineret le lipsește deseori flexibilitatea de care e nevoie pentru a include tinerii cu nevoi speciale și familiile lor. Există două elemente cheie pentru crearea și dezvoltarea programelor care se adresează nevoilor acestor familii. În primul rând, toți oamenii sunt creați după imaginea lui Dumnezeu (Geneza 1:26-27). În al doilea rând, nu există două persoane identice. Așa cum nu sunt doi oameni cu aceleași amprente, fiecare om a fost creat unicat de Dumnezeu.

Mai jos sunt câteva sugestii de programe care să includă adolescenții cu nevoi speciale și familiile lor:

- Porniți un program „umbra” sau „prieteni”. Această idee este simplă și ușor de implementat. O umbră sau un prieten este o persoană care a fost aleasă și pregătită (de obicei de către părinți) să lucreze cu adolescentul cu nevoi speciale. Acest prieten va însoți adolescentul pentru ca acesta să poată participa la programe normale de tineret, diferite activități sau în grupuri mici. Va fi important să realizați o descriere sau contract

al persoanei „umbră/prieten”, care să poată fi folosit pentru ca toată lumea să înțeleagă ce presupune asta.

- Creați și dezvoltați un curs special pentru a fi adresat adolescenților cu nevoi speciale. Aceasta ar fi o opțiune foarte bună pentru tinerii cu dizabilități moderate sau severe, deoarece personalul și voluntarii vor fi special pregătiți pentru a se adresa provocărilor de dezvoltare comportamentală, socială și cognitivă care de obicei le împiedică pe familii să participe la diferite cursuri.
- Creați un grup mic pentru tineri cu nevoi speciale. Multe grupuri de tineret au trecut la formațiuni de grupuri mici pentru a întreține dezvoltarea spirituală, dar și să ofere oportunități de dezvoltare a relațiilor dintre ei. Realizând un grup mic pentru tineri cu nevoi speciale în cadrul grupului mare de tineret va oferi o cale pentru că tinerii să interacționeze unii cu alții și în același timp să facă parte din grupul de tineret. Acest grup ar putea, de asemenea, să fie format atât din tineri cu dizabilități, cât și tineri fără dizabilități.
- Creați un grup pentru părinții care au adolescenți cu nevoi speciale. Acest tip de grup de sprijin va oferi posibilitatea ca părinții să se întâlnească și să se încurajeze unii pe alții, dar și să lege prietenii și să lucreze la dezvoltarea spirituală. Ar fi o idee bună ca grupul de părinți să aibă loc în același timp cu programele de tineri sau cursurile speciale pentru că părinții să nu trebuiască să își facă griji pentru copiii lor.
- Organizați activități recreative și alte evenimente la care pot participa tinerii. Amintiți-vă să vă gândiți la logistică pentru includerea tinerilor cu nevoi speciale. Următoarele întrebări vă pot ajuta la organizarea activităților:
 - Există restricții fizice care vor trebui adaptate pentru tinerii în cărucior?
 - Este locația destul de accesibilă?
 - Este nevoie de voluntari care să îi însoțească pe tinerii cu nevoi speciale, pentru ca aceștia să poată participa la activități?

Gândirea creativă și inovativă este necesară și în instruirea părinților. Multe programe de tineret oferă diferite tipuri de instruire și educare a părinților, iar părinții copiilor cu nevoi speciale pot beneficia de pregătire, de asemenea. De exemplu, mulți părinți își fac griji pentru viitorul copiilor, dar grijile sunt multiplicare în cazul părinților ce au copii cu dizabilități. Aceste probleme pot fi discutate în instruirii și seminarii despre „Depozite (Credite) pentru Nevoi Speciale”, diferite opțiuni de case pentru adulți cu nevoi speciale și resurse ale comunității disponibile pentru copii și adulți.

Cât despre pregătirea învățătorilor și a voluntarilor, de multe ori informațiile vor fi aceleași, dar totuși, există câteva domenii specifice pentru slujirea familiilor cu adolescenți cu nevoi speciale. De la autism la probleme de comportament, se oferă pregătire pentru tipuri diferite de dizabilități pe care învățătorii și voluntarii le-ar putea întâlni. Poate există cineva din cadrul bisericii care ar putea oferi instruirea sau dacă nu există servicii oferite de către organizațiile din comunitate. Odată ce resursele au fost identificate, axați-vă pe dezvoltarea relațiilor cu persoanele care pot ajuta la construirea de legături între familii.

Mută zidurile în lucrarea cu tinerii

Flexibilitatea va fi un punct critic din momentul în care începi să muți ziduri în lucrarea cu tinerii. Ce înseamnă să muți ziduri? Unul dintre motivele principale pentru care tinerii cu nevoi speciale nu sunt incluși în biserică sau nu fac parte dintr-un grup de tineret se datorează barierelor care îi împiedică să participe. Și în mare, lipsa de conștientizare din cadrul bisericii și grupurilor de tineri cu privire la nevoile speciale reprezintă principala barieră. Un tânăr păstor a spus:

„Când mă gândesc la lucrarea cu tinerii și participanții cu nevoi speciale, îmi dau seama de cât de multe nu știu. Când interacționez cu un participant cu nevoi speciale, imediat trec peste o serie de întrebări, precum: Care sunt limitele adecvate pentru el/ea? Mă va înțelege? Știu că nu am foarte multă educație cu privire la tinerii cu nevoi speciale, așadar nivelul de confort pe care îl am în preajma lor nu este foarte ridicat, ceea ce duce la o experiență care probabil nu este foarte benefică pentru nici unul dintre noi. Când ești într-o sală cu mulți participanți, atenția pe care o pot oferi unui participant cu nevoi speciale, sau oricărui alt participant, este limitată din moment ce încerc să relaționez cu participanții prezenți acolo pentru o perioadă de timp atât de scurtă.”

Lipsa de educație și conștientizare a acestui păstor este întâlnită în cazul multor alți păstori și lideri de tineret.

De asemenea, este nevoie de educația și conștientizarea tinerilor care participă în grupurile de tineret. S-ar putea ca mulți dintre ei să cunoască pe cineva cu nevoi speciale sau să știe câte puțin despre tipurile de dizabilități, dar totuși să fie reținuți să interacționeze cu ei. Ca urmare, nu îi vor accepta pe tinerii cu nevoi speciale sau nu vor ști cum să îi accepte. Iată câteva idei practice despre cum să dărâmați barierele:

1. Creați oportunități de conștientizare pentru tineri să îi accepte pe cei cu nevoi speciale:
 - Organizați o zi dedicată conștientizării în cadrul grupului. Poate fi în cadrul unei duminici special dedicată nevoilor speciale organizată cu întreaga biserică, sau

pur și simplu la o întâlnire de grup. Cere participanților să participe la diferite activități care să îi ajute să înțeleagă mai bine ce înseamnă să ai o dizabilitate.

- Invită pe o persoană cu nevoi speciale să împărtășească cu ei povestea sa și să vorbească despre importanța de a fi inclus în biserică.
2. Organizează activități într-un mediu sigur unde tinerii pot interacționa cu tineri cu nevoi speciale.
- Mergeți la un eveniment sportiv sau la un parc de distracții
 - La cinema
 - O zi la plajă
 - Bowling
 - Seară la jocuri la biserică
3. Relații model care subliniază acceptarea tinerilor cu nevoi speciale. Programul „umbră/prieten” este un mod ideal de a demonstra cum să acceptăm un tânăr cu nevoi speciale.

Un loc pentru toți

Odată ce zidurile au fost mutate și tinerii cu nevoi speciale și familiile lor au fost acceptate în biserică, următorul pas este încurajarea implicării lor. Scriptura ne învață că fiecare persoană are daruri ce pot fi folosite în slujba Domnului (Romani 12 și 1 Corinteni 12). Tinerii cu nevoi speciale nu sunt o excepție. Deseori tinerii ca Stacia nu sunt conștienți de darurile lor, așa că provocarea este să creăm oportunități specifice pentru implicarea lor în închinare și slujire. Există multe instrumente care să ajute la manifestarea darurilor spirituale, însă probabil în unele cazuri, va fi nevoie să fie adaptate în funcție de dezvoltarea cognitivă a tânărului. Un alt mod de a afla care sunt talentele tinerilor este de a afla ce le place să facă și la ce sunt buni. Indiferent dacă este voluntariatul în echipa de rugăciune, slujirea ca și persoană care urează bun venit în biserică, sau lucrul la biroul bisericii, va fi nevoie de timp, încercări și greșeli pentru a-i ajuta pe acești tineri să-și descopere darurile și cele mai bune locuri de slujire.

Andrew și părinții lui au fost membrii implicați în biserică timp de mulți ani. Când Andrew era un adolescent, a fost încurajat să își folosească darul muzical și să bată la tobe, făcând parte din trupă de închinare. Era încântat să îl poată lăuda pe Dumnezeu făcând ceva ce chiar îi plăcea. Andrew încă face parte din echipa de închinare și participă chiar și la alte evenimente din cadrul bisericii.

Garret este alt tânăr care și-a folosit darurile muzicale pentru a-L sluji și laudă pe Dumnezeu. Are paralizie cerebrală, care îl împiedică să se miște fără ajutorul unui cărucior cu roțile și vorbirea lui este limitată. Când vorbește, trebuie să fi foarte atent ca să poți înțelege ce spune. Însă când Garret cântă spre lauda lui Dumnezeu, vocea lui este clară pentru că vorbește despre dragostea Domnului. Păstorul lui știe ce talent incredibil are Garret și ce binecuvântare este pentru întreaga biserică, așa că îi oferă oportunități de slujire, pentru că darul său prețios să fie împărtășit cu ceilalți.

Brenda este prietenoasă și îi place să iasă. Îi place să zâmbească și dorește să îi facă pe oameni să se simt bineveniți atunci când intră duminică în biserică. Slujba ei este să înmâneze pliante cu programul și să le ureze bun venit celor care ajung la program. Brenda are sindromul Down.

Lydia are o dragoste specială pentru copii și i-a spus asta unuia dintre păstorii de la biserică ei. Știind că întotdeauna era nevoie de voluntari care să slujească drept asistenți sau în departamentul pentru copii, păstorul a vorbit cu liderii peste aceste lucrări și a aranjat ca Lydia să devină un voluntar printre copii.

Bryce este un băiat de 16 ani care are un dar incredibil de a citi orice, însă nu înțelege ceea ce citește. Învățătoarea sa de la școală a știut că Bryce avea nevoie de o oportunitate de a sluji și a oferi înapoi. Ea a început să lucreze cu o altă învățătoare a cărei elevi erau nevăzători. Împreună au venit cu un plan ca Bryce să citească elevilor nevăzători. Elevilor le plăcea că îl aveau pe Bryce care le citea și la rândul său, Bryce se simțea mândru că putea face un bine pentru școală și comunitatea lui.

Toți acești tineri au avut șansa să își folosească darurile și abilitățile pentru a construi Împărăția lui Dumnezeu și a lega conexiuni. Relaționarea este importantă pentru toată lumea din biserică. Slujirea este un mod prin care tinerii cu nevoi speciale pot începe să relaționeze cu alții din biserica lor. Asta se întâmplă și atunci când tineri ca și Andrew, Lydia, Bryce, Garret, Brenda și familiile lor au oportunitatea să fie implicați în închinare, grupuri mici, cursuri specializate, grupuri de sprijin, studii biblice și orice altă activitate unde pot învăța și crește relația lor cu Isus și cei din Împărăția lui Dumnezeu. și în final, relaționarea are loc când „iubim pentru că el ne-a iubit întâi”.

„Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu”, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci, cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede? Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu iubește și pe fratele său.” (1 Ioan 4:20-21).

SFATURI PENTRU EDUCAREA COPIILOR „POTI-FACE”- de Pat Verbal

Așadar, primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu. (Romani 15:7)

Punctul cheie pentru a educa copiii cu dizabilități este să crezi că fiecare poate învăța să comunice într-un fel sau altul. Aceasta este o provocare în fiecare biserică, dar este, de asemenea, o oportunitate minunată de slujire. Dacă vei privi îndeaproape, vei vedea că în fiecare slăbiciune a unui copil se ascunde un punct forte. E ca și săpatul după aur. Este mult de lucru, dar vai cum strălucesc acele pepițe la soare. Pentru învățătorii creștini, pepițele reprezintă Duhul Sfânt din fiecare copil.

Predarea la acești copii înseamnă mai mult decât acomodarea nevoilor lor – înseamnă să îi ajuți să găsească acea scânteie a dragostei lui Dumnezeu în ei. În cartea lor, *„Lost and Found” (Pierdut și găsit)*, Marc Gellman și Thomas Hartman le arată copiilor planul lui Dumnezeu pentru ei. „Tu nu ești doar trupul tău”, scriu ei. „Corpul tău e un fel de carcasă pentru sufletul tău, ceea ce ești tu cu adevărat. Dumnezeu ne-a dat mult mai mult decât avem nevoie să trăim, deci putem să ne pierdem anumite părți dar totuși să trăim o viață minunată.”

Indiferent dacă elevii sunt afectați de o dizabilitate atât de mare încât necesită o clasă independentă sau dacă pot sta împreună cu alți colegi, acești copii „*poti-face*” sunt capabili să-L cunoască și să îl slujească pe Dumnezeu, cu ajutorul tău. Educarea lor nu poate fi rezumată în câteva pagini ale acestei lucrări, dar următoarea prezentare te va ajuta să înțelegi mai bine cele mai întâlnite dizabilități.

Brian are o dizabilitate fizică

Brian a suferit opt operații în șase ani. De două ori a stat cu jumătate de corp în ghips, ca apoi să se poată mișca cu ajutorul unui cadru cu patru roți. Roțile sunt pasiunea lui Brian, inclusiv colecția lui Hot Wheel și desenele lui preferate, *Cars!* Încearcă să se joace cu mașinile chiar și la biserică, însă învățătoarea lui nu îi permite acest lucru. Insistă ca el să participe la fiecare parte a lecției, pentru că știe că poate!

Elevii ca Brian au o varietate de caracteristici care ne ajută să definim dizabilitățile fizice precum paralizia cerebrală, spina bifida și distrofia musculară. Aceștia pot avea mobilitate redusă și lipsa coordonării mușchilor. Pot deveni frustrați din cauza reacțiilor colegilor. Deseori experimentează oboseală și stres din cauza dificultăților fizice care pot include și probleme cu vorbirea, mestecatul și înghititul.

Ca educator sau asistent al lui Brian, ar trebui:

- Să-i oferi un mediu sigur unde să fie liber să se miște dintr-o parte în alta
- Să-i permiți mai mult timp pentru a trece de la o activitate la alta.
- Să organizezi activități de învățare tactilă precum pictatul cu degetul sau joaca cu apa.
- Să adaptezi activități sau jocuri la nivelul lui de participare.

Sadie are o dizabilitate mentala

Sadie are zece ani, suferă de autism și nu vorbește mult, însă cunoaște versurile oricărui cântec country-western. Odată când o aștepta pe mama sa într-un magazin de telefoane, a programat fiecare telefon afișat să cânte diferite melodii country. Poartă cu sine chiar și poze ale unor cântăreți pe care îi ia ca modele pentru comportamentul său la școală și acasă. Elevii ca Sadie au o varietate de caracteristici care ne ajută să definim dizabilități precum autismul, sindromul Rett, Aperger și tulburări pervazive de dezvoltare. Ei lasă impresia că îi ignoră pe ceilalți și nu răspund la întrebări când de fapt sunt foarte conștienți de ceea ce se întâmplă în jurul lor. Unii copii reacționează la stimuli senzoriali excesivi sau insuficienți. Alții apelează la comportament repetitiv ca modalități de auto-consolare și au nevoie de rutine consecvente. Elevii cu dizabilități intelectuale pot avea inteligența ridicată sau slabă și se pot confrunta cu limbaj limitat și abilități sociale scăzute.

Ca educator sau asistent al lui Sadie, ar trebui:

- Să te miști încet atunci când adaugi noi activități la rutina ei.
- Să oferi un spațiu liniștit pentru pauze necesare.
- Să încurajezi interacțiunea socială cu un coleg sau un grup restrans.
- Să fii loial, întrucât îi place să se „lege” de o singură persoană.

Andy are o dizabilitate de învățare

Andy este un tânăr creativ în clasa a III-a căruia îi place să pescuiască, însă urăște să citească. Dislexia lui îl face să proceseze cuvintele altfel decât alți copii. Deși IQ-ul lui este mai mare decât normal, oamenii îl consideră deseori mai puțin capabil din cauza faptului că durează mai mult până când el îndeplinește o sarcină. Nu prea poate să stea nemișcat, însă nu ar avea o problemă să introducă un agent de vânzări într-o conversație despre păstrăvi curcubeu. Elevii ca Andy au o varietate de caracteristici care ajută să definim dizabilități precum deficitul de atenție/hiperactivitatea și tulburările de limbaj. Elevii ca Andy pot fi tulburați, dezorganizați și frustrați. Se confruntă cu respect de sine scăzut și descurajare. Pot uita repede instrucțiunile și regulile, deasemenea pot fi inadecvați din punct de vedere social.

Ca educator sau asistent al lui Andy, ar trebui:

- Să îi canalizezi energia în activități potrivite.
- Să realizezi că modul de comportarea lui nu este o neascultare încăpățanată.
- Să folosești brațele și ochii pentru al ghida, nu cuvinte aspre.
- Să îi oferi oportunități să se miște, să atingă și să facă.
- Să învătăți lecții cu desene, nu prin scris sau citit.

Megan are o dizabilitate intelectuală

Megan își iubește biserica și biserica o iubește pe ea. Cu zâmbetul ei dulce și îmbrățișările largi, Megan este oficial persoana care întâmpină lumea în biserica, duminica. Megan e încă în clasa I-a pentru că s-a născut cu sindromul Down (o boala cauzată de o anomalie cromozomală și recunoscută prin ochi înclinați și o rădăcină a nasului plată). Împotriva vizitelor regulate la un terapeut pentru vorbire și aspecte educaționale, parintilor le este teamă că nu va putea niciodată să citească, să scrie sau să își poarte singură de grija. Elevii ca Megan au o varietate de caracteristici care ne ajută să definim dizabilități precum sindromul Down, sindromul X fragil, sindromul alcoolismului fetal și hidrocefalie. Pot învăța încet, în aria lor de înțelegere, dar atenția lor este de obicei scurtă. Unii au coordonare slabă a mișcării și au nevoie de terapeuți ocupaționali și pentru vorbire. Manierele lor pot fi copilărești, cu o lipsă inocentă de modestie. Problemele lor de sănătate pot include boli de inimă, crize, deficiente vizuale sau pierderi de auz.

Ca educator sau asistent al lui Megan, ar trebui:

- Să te adaptezi la nivelul său de dezvoltare – nu la vârstă.
- Arată – nu povesti.
- Să simplifici activitățile de învățare și să folosești repetiția.
- Să ai așteptări privind comportamentul adecvat și să o lauzi des.
- Să fi ferm și să te porți cu dragoste.

Arta înseamnă distracție pentru copiii cu nevoi speciale

Dizabilitate fizica	Dizabilitate intelectuală	Dizabilitate de învățare
Lipește materiale pe birou sau masă.	Începe cu indicații simple, din doi pași.	Limitează lungimea sarcinilor.
Folosește tuburi de acuarele pentru pictat.	Ordonează pașii de la simplu la dificil.	Oferă poze.
Înfăsoara pensulele, creioanele și culorile cu bureți pentru a le prinde mai ușor.	Urmărește probleme de percepție speciale, Precum dificultate cu direcțiile stânga-dreapta, jos-sus.	Cere copiilor să lucreze cu parteneri.
Folosiți carioci care necesita	Folosește exemple concrete	Permite copilului să se ridice

puțina apăsare.	pentru demonstrații.	de la masă când lucrează.
Folosiți foarfeci adaptate.	la în considerare stadiile de dezvoltare pentru a înțelege de ce este capabil copilul.	Oferă direcții verbale și vizuale.
Adaptează înălțimea mesei necesară.	Folosește indicii pictoriale, sau coduri de culori pentru a ajuta memorarea.	Redu numărul de materiale.
Urmărește semnele de oboseală.	Cere copilului să repete direcțiile în propriile cuvinte.	Păstrează un plan alternativ pentru o altă activitate.
Folosește materiale mari și nu mărunte.	Permite un timp mai lung pentru îndeplinirea activităților.	Fii atent la semne de neliniște sau neatenție.
Combină arta cu tehnologia nouă.	Lauda copilul pentru munca sa.	Evita situații stresante.

Elevi cu deficiențe vizuale sau de auz

Cea mai mare greșeală pe care oamenii o fac cu elevii cu deficiențe de vedere sau auz este că îi tratează ca și cum ar avea inteligență limitată. Adulții tind să vorbească despre ei în loc să le vorbească direct. Chiar dacă fiecare copil este diferit, acești copii se pot bucura de majoritatea activităților de la biserică cu mici adaptări. De exemplu, copiii cu deficiențe de auz s-ar putea descurca foarte bine cu limbajul semnelor. Așadar apelarea la un traducător prin semne ar fi ideal, sau așezarea elevului lângă un prieten care își ia notițe poate fi de asemenea o idee bună. Elevii care știu citi pe buze ar trebui să stea în fața învățătorului, ca să îl poată vedea mai bine. Punctul cheie este să vorbești clar, folosind un ritm normal.

Elevii cu deficiențe de vedere pot fi nevăzători parțial sau total. Unii se vor descurca cu Biblii și materiale scrise cu caractere mari. Alții pot folosi lecții înregistrate sau activități de învățare senzoriale. Lecțiile biblice și cântecele ar trebui să fie disponibile și în Braille. E o idee bună să îți spui numele atunci când saluți o persoană nevăzătoare și să îi oferi brațul pentru a o conduce, dacă are nevoie.

Întrebări frecvente

Ce pot face când un elev este distras?

Fă contact vizual. Încurajează abilitățile de ascultare printr-o atingere ușoară pe umăr și fraze precum „Beth, pregătește-te!” sau „Trebuie să îți spun ceva” sau „Asta e important.” Folosește programe cu imagini și succesiuni de diagrame ca să o ajuți să se refocalizeze pe sarcină în curs.

Ce fac dacă nu pot să înțeleg limbajul unui copil?

Copiii își dau seama când doar te prefaci că îi înțelegi. Deci e mai bine să îi ceri să repete ce a spus. Dacă asta nu funcționează, cere-i să îți mimeze ce vrea să spună. Poți spune „Nu sunt sigur ce încerci să îmi spui. O să îi cerem mamei să mă ajute să înțeleg când va ajunge aici, în regulă?” Asta va ușura frustrarea copilului și el va ști că îți pasă de ceea ce crede. În unele cazuri, copiii pot comunica prin indicarea către simboluri dintr-un poster sau prin folosirea semnelor cu mâna pentru „da” sau „nu”.

Când copiii întrebă despre dizabilitatea cuiva, ce ar trebui să răspund?

Clasa te va lua ca model pentru cum să se comporte în preajma unui elev cu dizabilități. Siguranța ta îi va liniști. Când pun întrebări, nu le răspunde cu explicații lungi. Spune „Billy e în cărucior pentru că picioarele lui nu funcționează ca ale tale. Cred că i-ar plăcea să îl împingi cu căruciorul, dacă îl întrebi.”

Care e cea mai bună metodă să îi înveți pe copiii cu nevoi speciale despre Cuvântul lui Dumnezeu?

Muzica! Versetele din Biblie, puse pe muzică rămân în inimile copiilor lui Dumnezeu (inclusiv a adulților). Alege cântece cu refrene care se repetă și folosește imagini pentru a evidenția cuvintele. Adaugă instrumente pentru ritm, gesturi și limbaj al semnelor pentru mai multă distracție. Dar ține minte că sunt copii cărora le place pur și simplu să asculte muzică liniștită.

Învățători de milioane

E foarte posibil să nu te îmbogățești din predarea la copii cu nevoi speciale, dar se merită săpatul după aur. Când am intrat în biserică, într-o zi, o fetiță cu autism m-a observat. Emily fugea către mine cu un zâmbet larg pe față. Și-a ridicat mâinile în aer, salutându-mă. Mă simțeam ca și cum cineva tocmai îmi dăduse un milion de dolari! Când s-a născut Emily, doctorii au spus că nu va putea vreodată umbla sau vorbi, așadar privind-o cum depășește așteptările celorlalți a fost una dintre cele mai mare bucurii ale mele ca învățătoare.

Pe El Isus Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus (Coloseni 1:28).

Oferirea de instrumente potrivite

Învățarea Cuvântului lui Dumnezeu este întotdeauna un privilegiu, dar este un lucru și mai însemnat când ai niște elevi cu dizabilități. „Mă simt emoționată când povestesc copiilor despre Dumnezeu”, spune o învățătoare. „Știu cum mă simt atunci când studiez și mă simt aproape de EL. Deci e minunat să pot să împărtășesc asta cu copiii din clasa mea de educație specială. Și sunt plină de bucurie atunci când îi văd cum reacționează.”

Înainte să folosești instrumentele potrivite, trebuie să iei în considerare abilitățile elevilor din clasa ta. Când un copil cu nevoi speciale vizitează biserica ta, încearcă să întâmpini părinții în hol. Prezintă-te, „Bună dimineața, sunt directorul (învățătorul) lucrării noastre cu nevoi speciale. Putem să povestim pentru câteva minute, înainte de începerea programului și să vă ajut să găsim o clasă pentru copilul dumneavoastră?” Oferă-le un „pachet” de bun venit despre slujirea voastră, cu formulare de completat acasă despre nevoile copilului. Apoi, sună părinții în următoarea săptămână, ca să le răspunzi la întrebări și să primești acordul lor, pentru că părinții sunt cea mai bună resursă.

Mulți copii și adulți cu dizabilități fizice sau emoționale pot folosi același program de studii ca ceilalți elevi. Cei cu deficiențe de auz sau vedere vor avea nevoie de limbajul semnelor, CD-uri, Biblii cu caractere mari sau materiale în Braille. Dar pentru o învățare optimă a elevilor cu dizabilități intelectuale, lecțiile biblice trebuie adaptate nivelului lor de înțelegere.

Cum să selectezi și să adaptezi programul de învățământ

Un număr mic de editori se adresează lipsei alarmante de programe din învățământul pentru nevoi speciale în biserici. Eu cred că vina e atât a editorilor cât și a bisericilor. Imaginați-vă strigătul pentru mai multe materiale de educație dacă 85% din bisericile din Statele Unite ar avea programe internaționale pentru familiile afectate de dizabilități. Totuși, vestea bună este că există câteva resurse excelente pentru copii fără dizabilități care pot fi adaptate cu puțin exercițiu. Patti Nell, un veterană în educație specială și lider al Handi Vangelism, oferă următoarele sfaturi:

Ce le spui liderilor cu privire la programul de învățământ?

O singură mărime nu se potrivește tuturor! Există o mare varietate de abilități de învățare în scopul persoanelor cu dizabilități intelectuale. Dacă vrei ca învățătorii să aibă succes, oferă-le pregătire practică pentru modul cum să învețe copiii despre Cuvântul lui Dumnezeu. Practicile bune de învățare pot fi aplicate tuturor tipurilor de elevi. De exemplu: 1) cunoaște și răspunde la nevoile elevilor, 2) folosește-te de simțuri în activitățile de învățare, 3) predă pentru a primi răspuns.

Ce criterii folosești în selectarea programului de învățământ adaptabil?

1. Lecțiile sunt fidele Cuvântului lui Dumnezeu? Unele programe de învățământ folosesc un pasaj din Scriptură și apoi extrag din el o aplicație care nu reflectă adevăratul sens al pasajului.
2. Imaginile lecției sunt fidele Cuvântului lui Dumnezeu? Pozele sunt arătate în ordinea cronologică a Bibliei?

3. Imaginile și activitățile sunt potrivite vârstei? De exemplu, într-o lecție pentru preadolescenți, despre rugăciune, nu folosi imagini sau cântece de copii.
4. Oferă lecțiile o varietate de metode pentru predare și activități potrivite pentru toate stilurile de învățare?

Ce e recomandat atunci când adaptăm programul de învățământ pentru stiluri variate de învățare?

Plănuiește intenționat câte ceva pentru fiecare participant. Folosește-te de toate simțurile. Folosește muzica, teatrul, joc de roluri, lecții practice. Asigură-te că toate activitățile întăresc scopul lecției. Alternează activitățile în care se stă cu activități care implică mișcarea. Folosește-te de ajutoarele învățătorului pentru împărțirea elevilor în grupuri, în diferite activități potrivite stilului de învățare și înțelegerii.

Cum personalizezi lecțiile ca să se lucreze în grup sau cu instrucțiuni individuale?

Cunoaște-ți bine elevii. Vorbește cu părinții și profesorii de la școală, dacă e posibil. Cunoaște preferințele, hobby-urile și obiceiurile elevilor. Adaptează lecțiile biblice la punctele lor forte și slabe. Nu subestima niciodată bucuriile simple aduse decitirea Cuvântul lui Dumnezeu cu voce tare elevilor și modelarea rugăciunii lor.

Biserica ar trebui să fie locul unde sărbătorim călătoria credinței copiilor cu nevoi speciale. Așa cum școlilor li se cere de către lege să dezvolte un Plan Individualizat de Educație pentru elevii cu dizabilități, la fel și biserica ar putea folosi un astfel de material. În cartea „*Exceptional Teaching*” (*Învățare excepțională*), Dr. Jim Pierson descrie un Plan Individualizat de Educație Creștină. Iată câteva elemente din plan:

- Informații de identificare: nume, vârstă, părinți
- Informații de evaluare: nivelul prezent al conștientizării religioase
- Activitățile elevului: experiențe, lucruri care îi plac și îi displac
- Punctele tari și slabe: temeri, nivelul de îndrumare
- Implicarea familiei: participare la biserică, dorințe pentru copil
- Scopuri: pe scurtă și lungă durată
- Metode pentru includerea copilului în comunitate și biserică; dezvoltarea spirituală și din punct de vedere al slujirii

Un tată care a ajutat la dezvoltarea acestui plan pentru fiul său, a afirmat: „Visez că într-o zi, fiul meu să poată sta lângă mine în biserică și să se împărtășească. Datorită acestui plan, a învățat să se autocontroleze atunci când stă într-un scaun cinci minute în timpul povestirilor. Sper ca într-un final a poată fi botezat și să devină membru al bisericii”.

În multe biserici, toți copiii trec prin teste de confirmare. O mamă era îngrijorată ca fiul ei, care are Sindromul X Fragil, va fi lăsat pe dinafară. Așa că planul lui de învățământ includea scopuri precum alegerea a patru simboluri de Crăciun dintr-o poză cu zece simboluri, activitate ce făcea parte din cerințele testului de confirmare al bisericii. În final, a fost acceptat.

Cum să adaptăm resursele pentru diverse nevoi

Atunci când alegeți programul de învățământ, consultați-vă cu Directorii de Educație Creștină care probabil au comandat deja lecțiile biblice de la un editor care reflectă teologia bisericii voastre.

Aceste materiale pot fi adaptate prin limitarea cantității de material care urmează să fie acoperit pe durata unei lecții și pregătirea unor părți pe baza abilităților și intereselor elevilor. Asistenții pot să pregătească din timp materiale, imagini și scheme desenate pe o tablă. Povestirile pot fi împărțite în segmente mai scurte și să fie prezentate folosind diferite repetiții și activități.

Planul lecției va alege mediul încăperii. Un loc creativ cu spații pentru diferite activități poate dicta comportamentul elevului tău. Pentru activități desfășurate în cerc, cu copiii mici, fotoliile pară sunt o idee bună, dacă sunt așezate departe de jucării, puzzle și materiale pentru lucru manual. Pentru copii cu probleme senzoriale, folosiți un colț mai confortabil sau o încăpere diferită unde să se joace.

Muzică liniștită va face primirea copiilor cu nevoi speciale mai călduroasă. Câțiva copii s-ar putea să răspundă negativ din cauza sensibilității senzoriale. Alyn Kantz este cofondatoarea a „*Precious Songs*” (*Cântece prețioase*) pentru copiii cu autism. „Mulți copii cu nevoi speciale cântă atunci când nu pot vorbi”, spune Arlyn. „Asta le permite învățătorilor să abordeze sistematic scopuri educaționale prin intermediul muzicii.” În 2006, Arlyn și echipa ei au realizat un CD și un Ghid pentru Lideri care învață bazele credinței prin muzică pentru copiii cu autism. Fiecare cântec de pe „*Sing to Know What I Believe*” (*Cânt pentru că să știu ce cred*) are patru melodii prin care trece un copil de la a cânta spre a răspunde la întrebări despre credință. „Noi credem că fiecare copil a fost creat să fie un copil al lui Dumnezeu”, spune Arlyn. „Și așezându-i în biserică noastră, Dumnezeu ne-a trimis să lucrăm cu ei.”

Dacă programul de învățământ pe care îl adaptezi are opțiuni limitate, încearcă seriile „*Big Book*” (*Cartea Mare*) de editura Gospel Light Publishers. Aceste resurse împart jocurile și activitățile

după nivelul abilităților. În „*Big Book of Bible Skills*”, vei găsi cartonașe cu cărțile Bibliei care pot fi xeroxate și laminate. Fiecare cartonaș are scris numele cărții Bibliei, o simplă ilustrare a conținutului și referințe. Aceste cartonașe ajută la jocurile de memorie și succesiune.

Pe măsură ce căutați resurse pentru această lucrare, abordați o privire de ansamblu. Faceți o listă de cumpărături pentru 1-3 ani și cereți lui Dumnezeu binecuvântări financiare. La o biserică unde am slujit, o voluntară grijulie a decedat și soțul ei a făcut o donație mare în numele ei pentru lucrarea noastră cu nevoi speciale. Tatălui Nostru ceresc îi place să dea daruri bune copiilor Lui.

Cuvânt de încurajare

În biserica unde am crescut, deasupra amvonului atârna un portret imens al lui Isus, Păstorul cel Bun. Când eram copil, mă imaginam adunat în brațele lui Isus, la fel ca micul miel. Dar pe măsură ce am crescut în credință, am realizat că Isus mă chema să fiu un păstor, și nu o oaie. Mi-a dăruit o dragoste copleșitoare pentru copii care continuă să crească după 25 ani în lucrarea cu copiii.

Dar nu am înțeles întotdeauna cum să hrănesc toți mielușii Lui, în special pe cei cu dizabilități.

Privind înapoi, văd cum Dumnezeu m-a pregătit pentru această slujire. Una dintre prietenele mele cele mai bune din liceu avea o soră cu sindromul Down. Fiul meu a avut la școală un prieten bun ce avea paralizie cerebrală. Apoi, în 1990, am devenit păstorul copiilor la o biserică cu o slujire prosperă a copiilor cu nevoi speciale. Câțiva ani mai târziu, doi copii cu dizabilități au devenit parte din familia noastră. Toți acești copii prețioși au devenit călăuza mea și împreună am călătorit spre profunzimea dragostei și bunătății lui Dumnezeu.

Dacă lucrarea cu dizabilități este un drum nou pentru tine, poți să te bucuri de acum pentru ceea ce Dumnezeu îți va arăta. Dacă ești deja pe acest drum de un timp și te simți descurajat, stai aproape de Bunul Păstor care îți cunoaște inima și te poate folosi pentru întâmpinarea nevoilor acestor copii cu nevoi speciale.

CĂLĂTORIA UNUI PĂRINTE DE LA SLĂBICIUNE LA PUTERE – de Jon Ebersole

M-am prăbușit pe pat, simțindu-mă falimentar ca tată – din nou. Mi-am pierdut răbdarea cu fiica mea, Amanda, în timp ce o pregăteam pentru somn. Nu ajungea că tocmai ridicasem tonul cu cealaltă fiică, Jessica, în timpul lecțiilor de coordonare? Sentimentul de eșuare a devenit ceva obișnuit. În mintea mea înțelegeam că paralizia cerebrală a Amandei și a Jessicai și nașterile lor premature le-a afectat abilitatea de funcționare. Dar reușeam cumva să nu iau asta în considerare când era cazul să mă comport cu ele cu bunătate și răbdare. Mă durea asta, ca tată și ca urmaș al lui Hristos. Nu înțelegeam de ce nu mă schimbă Dumnezeu, când îi cerusem asta de atâtea ori. Biblia spune clar că Dumnezeu vrea ca fiecare părinte să se comporte cu dragoste, să fie bun și să își încurajeze copilul.

Problema mea în a-mi arăta consistent dragostea prin cuvinte și acțiuni afecta, de asemenea, și relația mea cu soția, Peggy și celălalt fiu al nostru, Ryan. Mă simțeam descurajat și situația părea fără speranță. Totuși, cu timpul, Dumnezeu a început să îmi deschidă ochii către adevărul etern că doar pe măsură ce îmi recunoșteam și acceptam slăbiciunea urma să primesc oportunitatea de a experimenta tăria Lui.

Disprețuirea slăbiciunii

Am fost printre primii elevi din clasă, atât în liceu cât și în facultate. Am fost ales ca lider de grupuri la școală și în biserică. Am lipsit doar câteva zile de la școală, din probleme de sănătate. Răcelile erau o pacoste de îndurat, nu o boală care să mă pună deoparte. Îndeplineam sarcinile la timp, exact cum îmi cereau profesorii. Știam că Dumnezeu e real și credeam că slujba mea era să fiu bun și să fac totul la cele mai înalte standarde. Credeam că sălucrezi din greu, să îi ajuți pe ceilalți și să te faci plăcut erau cele mai înalte scopuri în viață și faptul că ajungeam în cer după ce muream urma să fie răsplata mea. Pe măsură ce am crescut, am ajuns să realizez următoarele fapte:

- Eram mai deplasat ca majoritatea.
- Așteptările mele – de la mine și de la ceilalți – erau mai înalte decât a tuturor.
- Aveam satisfacție doar atunci când încheiam o sarcină sau îmi atingeam un scop.
- Eram dur cu mine concentrându-mă pe ce aș fi putut face diferit sau ce am ratat și axându-mă pe următoarea sarcină de cucerit.
- Mă simțeam deconectat de toți și simțeam puțină bucurie.

Relația mea de căsnicie m-a forțat într-un final să accept așteptările nerealiste pe care le-am purtat timp de 27 de ani. Deși Peggy era o femeie atractivă și distractivă, apropierea și intimitatea au făcut clar faptul că nu îmi atinsesem țintele și soția mea, de asemenea, nu se ridică la standardele mele înalte. Începeau să apară crăpăturile. După nașterea prematură a gemenelor noastre, fațada mea de perfecțiune a început să se dărâme. Mască după care mă ascunsesem timp de atâția ani a căzut de tot când fiicele noastre au fost diagnosticate cu paralizie cerebrală la vârsta de 1 an. Eram în cel mai jos punct al vieții mele.

Uram dizabilitatea. Mă durea să îmi văd fiicele cum se chinuie din cauza ei. După nașterea fiului nostru, am văzut modul în care îl afectă și pe el. Întreaga noastră familie era afectată de dizabilitate. Viața noastră nu era cea la care mă așteptam și visele și așteptările mele la o familie ideală erau spulberate. Frustrarea mea se manifestă prin nerăbdare și vorbe urâte, alimentate de mânie. Totul se învârtea în jurul meu și deși știam că această concentrare pe sine era greșită, nu puteam renunța la ea. Cumva, rămăsesem blocat.

Într-un final, am început să învăț despre suveranitatea lui Dumnezeu și planul Său perfect. Am început să îl cred. Viziunea mea asupra lui Dumnezeu a început să se schimbe – să se lărgească, să se extindă. Dumnezeu s-a folosit de cartea „*Când Dumnezeu plânge*”, de Joni Eareckson Tada și Steve Estes, să mă călăuzească înspre direcția bună. Cu toate acestea, nu puteam accepta slăbiciunea. Nu doream să o accept. Mă agățam de ceva care continua să mă împiedice să experimentez bucuria și mulțumirea pe care Isus o promisese urmașilor Lui.

Ademenirea slăbiciunii

În cultura vestică, avem o relație de dragoste-ură cu slăbiciunea. Deși preferam puterea, suntem și atrași de cel pe care îl percepem predispus să piardă în luptă. Ne place când slăbiciunea este depășită sau când oamenii perseverență și ajung la succes. Poate unii își amintesc de Eddie „Vulturul” Edwards, un săritor cu skiurile ce a participat la jocurile olimpice din Marea Britanie, în 1988. Săriturile lui ajungeau pe ultimul loc dar totuși era preferatul publicului. De ce? Era vorba de depășirea slăbiciunii. Edward s-a antrenat pe scânduri, spre deosebire de skiurile alunecoase ale adversarilor săi. Regiunea în care s-a antrenat era departe de casă. Săriturile lui erau scurte. În ciuda tuturor acestor lucruri, televiziunea transmitea săriturile lui deoarece oamenii erau fascinați de cotele pe care le-a depășit doar ca să concureze. Edwards era plăcut și părea satisfăcut cu performanțele sale deoarece dăduse totul. Părea mulțumit în pielea lui, satisfăcut cu ceea ce era și își îmbrățișă slăbiciunea.

Deși ne place să aplaudăm un concurent predispus să piardă, preferăm să aducem aurul acasă. Revistele și ziarele publică de obicei despre cei din vârful jocului sau profesiei. Avem un Perete de onoare pentru aproape orice sport sau activitate. Suntem îndrăgostiți de cei bogați și faimoși. Există o atracție naturală pentru noi, ca oameni, să excelăm, să ne mândrim. Cred că

Dumnezeu a lăsat asta. Căutăm și preferăm frumusețea. Natura noastră umană, în special aici în Vest, această dragoste înăscută pentru frumusețe să se concentreze doar pe exterior sau pe performanță.

Opinia lui Dumnezeu despre slăbiciune

Împăratul Saul căzuse din grația lui Dumnezeu și Samuel, profetul lui Dumnezeu în acele timpuri, este trimis să-l ungă pe următorul împărat. Samuel pare pierdut pe măsură ce fiii lui Isai trec prin fața lui. Trimisul lui Dumnezeu exprimă încredere că l-a găsit pe următorul rege. Când Eliab stă în fața lui, Samuel spune „Negreșit, unsoi Domnului este aici înaintea Lui”. Dar Domnul i-a zis lui Samuel: *„Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă”*(1 Samuel 16:7). Uau! Să mai vorbim despre smerire. Autorul frumuseții îl aduce pe Samuel înapoi la realitate, spunându-i că nu înălțimea, vârsta sau trăsăturile evidente se luau în considerare – ci inima lui.

Isus a vorbit despre smerenie. A și trăit-o ca model. Observați cum intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim în duminica Floriilor este pe spatele unui măgăruș. Isus nu a avut niciodată o casă; a ales în schimb să doarmă afară sau în casele altora. Nu s-a apărat de acuzații ci pur și simplu a renunțat la ceea ce prețuia cel mai mult, la relația Lui cu Tatăl, ca să moară ca jertfă pentru noi. În Romani 8:34, Pavel spune că Isus își continuă lucrarea de sacrificiu și acum, stând la dreapta Tatălui și mijlocind pentru noi. Smerenia este o trăsătură pe care o observăm cel mai bine atunci când lipsește cuiva. Deși tendința umană e să ne justificăm și să ne apărăm, conștientizarea slăbiciunii este esențială pentru a-L accepta pe Dumnezeu și nevoia noastră de Isus. Esența mântuirii este ca, din cauza păcatului meu nu mă mai pot racorda la Dumnezeu, creatorul nostru. Acum înțeleg că nu sunt îndeajuns. Neputând să îl mulțumim pe Dumnezeu, avem nevoie de Isus care să umple golul dintre noi și Dumnezeu. Trebuie să ne acceptăm cu smerenie natura slăbiciunii noastre.

Smerenia constă într-o analiză sinceră a noastră, combinată cu o înțelegere corectă a faptului că Dumnezeu este ceea ce spune că este. Noi suntem cei creați, El este Creatorul. Suntem invitați sau forțați să privim din afara noastră. Putem fie să ne întoarcem către Dumnezeu, fie către o altă activitate care să ne distragă sau o dependență care să ne amortească.

Fiica mea – model al smereniei

Pavel ne spune în Romani 12:3 *„Prin harul care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia.”*

Dacă ne întoarcem la Dumnezeu putem spune că El e Dumnezeu și noi nu. Noi nu trebuie să avem o părere mai înaltă despre noi, decât se cuvine, ci una reală. Despărțiți de Isus Hristos, suntem nimic. Suntem o mână goală. Când Îl invităm pe Dumnezeu în viețile noastre, e ca o mână băgată într-o mână goală. Umplută, mână poate lucra, atinge și cară. Doar mâna poate umple mână, cu cele cinci degete, odată ce ne conștientizăm nevoia – slăbiciunea noastră – fără Isus. Aceasta este smerenia. Sarcina noastră este să fim mână în care să se poată arăta prezența și puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 4).

Persoanele cu dizabilități care își acceptă neputințele, indiferent dacă acestea sunt fizice, mentale sau cognitive, își văd uneori slăbiciunile mult mai corect. Ca urmare, lăsa dragostea lui Dumnezeu să intre pe deplin în viețile lor. Fiica mea, Amanda, spune: „Vorbesc cu Dumnezeu pentru că am mai multă nevoie de El. Sunt dependentă de El.” Fiica mea Jessica spune: „Deși uneori e greu să fiu acceptată de copiii de vârsta mea, știu că Dumnezeu mă va accepta întotdeauna și ca dragostea Lui nu se va schimba niciodată.”

Dependența mea de Dumnezeu e mai importantă decât abilitatea mea de a funcționa. Prezența roadei Duhului Sfânt e mai importantă decât succesul. Am învățat că drept părinte, caracterul meu este mai important decât confortul, în fața lui Dumnezeu. Ca urmaș al lui Hristos, sunt invitat să mă smeresc, să-mi recunosc și să-mi accept slăbiciunea. Primind mai multă îndurare și milă, pot mai bine să îi mângâi pe alții, așa cum spune Pavel în 2 Corinteni 1:4 *„...prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!”* Mândria este spulberată de smerenie și de o recunoaștere reală a slăbiciunii și a faptului că Dumnezeu este atât de MĂREȚ. Acum pot să îi ajut pe alți bărbați să vadă dragostea lui Dumnezeu pentru ei, bazându-se pe ceea ce sunt și nu pe ceea ce au făcut.

Dumnezeu a ascuns adevărul de cei care se cred înțelepți. Mă gândesc la copiii mei atunci când citesc Matei 11:25, unde Isus a spus: *„Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor.”* Ca părinți, eu și Peggy devenim deseori oboșiți. Atunci ne amintim de chemarea lui Isus la El, din versetele 28-30 *„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.”*

Isus Cristos este acolo unde am găsit ceea ce de ce aveam nevoie, prin găsirea CELUI de care aveam nevoie. Acum pot găsi un rost în suferință și zdrobire. Deși dragostea lui Isus a pătruns foarte puțin în mine la început, am ajuns să dărâm zidurile și să Îl las în inima mea. Puterea Lui este arătată în mine nu în ciuda slăbiciunii mele, ci datorită ei. Acum îi pot mulțumi lui Dumnezeu pentru încercările care au făcut ca familia mea să se întoarcă la El, realizând că avem nevoie disperată de El. În loc să merg înainte de unul singur, acum mă opresc deseori să caut călăuzirea Lui.

Puterea slăbiciunii ridicate

Slăbiciunea m-a condus către mine și în final către sfârșitul meu în brațele Tatălui Ceresc. Deși nu mi-am întors fața de la Dumnezeu și nu mi-am pierdut credința atunci când fetele noastre au fost diagnosticate cu dizabilități, mă feream să experimentez pe deplin dragostea Creatorului. Deseori părinții copiilor cu dizabilități sunt forțați să se confrunte cu această alegere din cauza circumstanțelor vieții. Dizabilitatea poate fi un ajutor sau un obstacol în viața lor de credință.

Unii părinți răspund la dizabilitățile din familia lor luându-și rolul de victimă. Alții încearcă să compenseze încercând să fie perfecționiști. Iar alții au învățat să accepte limitările copilului lor. Recent am auzit o femeie creștină povestind cum a ales calea independenței, dorind să fie perfecționistă, dar rezultatul a fost să ajungă izolată de alții și fără relații apropiate.

Așadar, cum îi ajutăm pe părinți să accepte dizabilitatea și slăbiciunea și să găsească pacea lui Dumnezeu? Cum abordăm puterea ce ne-a dat-o Dumnezeu prin Fiul și Duhul Sfânt? Întâi trebuie să ne apropiem de Isus Hristos, Domnul și Salvatorul, omul durerii care a luat cea mai joasă formă, devenind om. Apoi, cred că două răspunsuri la acest mister sunt *mulțumirea* și *încrederea*. Sunt mulțumitor pentru fiecare oportunitate de a apela la Dumnezeu, decât să depind de propriile resurse. Și mă încred în El că va face ceea ce a spus că va face, adică să fie prezent și credincios în familia mea.

Îmbrățișarea slăbiciunii este de obicei un proces și este esențială pentru găsirea păcii în furtunile vieții. Nu am fost conștient de slăbiciunile mele timp de mulți ani, dar când am devenit conștient, prima reacție a fost să încerc să le ascund. Și apoi am încercat să compensez, muncind mai mult. În final, am trecut la acceptarea slăbiciunii mele și l-am cerut lui Dumnezeu să mă schimbe și să mă vindece. Oamenii au început să spună că transparența mea cu privire la luptele și umanitatea mea erau de ajutor. Asta i-a făcut pe alții să se examineze cu sinceritate pe ei și dragostea lui Dumnezeu pentru ei. A crescut probabilitatea ca și ei să se bazeze mai mult pe Isus. Așa că am împărtășit slăbiciunea mea cu alți părinți, nu pentru că îmi plăcea, ci pentru că îi ajută pe cei din jurul meu. Deși inima și intențiile mele nu erau perfecte, Dumnezeu a început să îmi deschidă ochii spre misterul Lui. Acum, începând să îmi îmbrățișez tot mai mult slăbiciunea, rămân încercat dar experimentez momente de bucurie și libertate atunci când mă predau.

Dumnezeu m-a condus prin 3 etape de acceptare a slăbiciunii mele:

- *Recunoaștere* – observă slăbiciunea într-un mod clar
- *Acceptare* – îndură slăbiciunea fără a protesta

- *Îmbrățișare* – primește și include slăbiciunea

Puncte pe care părinții trebuie să și le amintească:

- Resursele și eforturile umane nu sunt niciodată îndeajuns.
- Viața este un proces de exercițiu a mântuirii cu frică și cutremur (Filipeni 2:212).
- Viața de familie este o aventură. E nevoie de curaj.
- Împărtășește problemele și luptele pe parcurs, nu aștepta până când sunt rezolvate.
- Slăbiciunea acceptată oferă un pământ fertil pentru ca Dumnezeu să lucreze după planul lui perfect pentru familia ta.

O taină descoperită

În Coloseni, Pavel explică de ce puterea slăbiciunii este ascunsă: *„taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui...după lucrarea puterii Lui care lucrează cu tărie în mine... taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei (Coloseni 1:26, 29, 2:2, 3)”*

Taina puterii lui Dumnezeu ce apare în slăbiciune este descoperită în Isus Hristos. Joni Erickson Tada spune că oamenii cu dizabilități vizibile sau conștientizate slujesc ca ajutoare audio-vizuale ale bunătății lui Dumnezeu. Dizabilitatea poate fi un drum rapid către recunoaștere, acceptare și îmbrățișare a slăbiciunii și apropiere de Isus. Fiicele mele, Amanda și Jessica, îmi spun că au nevoie de Dumnezeu, ca tinere cu paralizie cerebrală. Sunt dependente de Dumnezeu și pacea Lui. Ele înțeleg și își îmbrățișează slăbiciunea, permițându-i lui Dumnezeu să își arate puterea care se manifestă ca mulțumire, atunci când se bazează pe Isus și se încred mai mult în El.

Puterea lui Dumnezeu se arată mai bine în slăbiciune, așa cum spune 2 Corinteni 12:9 *„Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru că puterea lui Hristos să rămână în mine.”*

Unii părinți ai copiilor cu dizabilități se luptă și se ceartă tot drumul până ajung la mulțumire. Mulți nu o găsesc niciodată, din cauza obstacolelor, a fricii și mândriei. Dizabilitatea poate servi ca un mod accelerat către conștientizarea slăbiciunii. Știu că așa s-a întâmplat în cazul meu. Am învățat să îmi conștientizez repede neputințele și să mă bazez pe ajutorul celor apropiați. Acum pot mai ușor să îmi accept slăbiciunea ca parte a trăirii umane. Totuși, bucuria și laudă în slăbiciune, așa cum spune Pavel în 2 Corinteni 12:10, este încă un țel pentru mine. Încă nu am ajuns acolo, dar sunt pe calea cea bună – cu Domnul, Salvatorul și Prietenul meu, Isus Hristos.

Am nădejde că într-o zi voi privi înapoi și voi realiza că nu mă mai chinui atât de mult cum o făceam în trecut, pe măsură ce îmi recunosc și accept fragilitatea. Aștept ziua când voi putea mai ușor să împărtășesc despre cum a apărut puterea lui Dumnezeu în viața mea – nu în ciuda neputințelor și datorită lor. Poate într-o zi, și mai mulți părinți creștini își vor da jos măștile și se vor bucura de puterea incredibilă a slăbiciunii.